

РЕШЕНИЕ

№ 17366

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 38 състав, в публично заседание на 08.01.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **5559** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административно-процесуалния кодекс във връзка с чл.66, ал.23 от Закона за културното наследство (ЗКН).

Образувано е по жалба на „АРКО АСЕТС РИАЛТИ“ ЕООД, подадена от пълномощника на дружеството адв. Н. С., срещу Заповед №РД9Р-13 от 12.04.2024г., издадена от заместник-министъра на културата.

Предмет на оспорената заповед е обект „Жилищна сграда на Р. Б.“, представляващ сграда с идентификатор 68134.407.237.1 по кадастралната карта на [населено място] с административен адрес: [населено място], [улица]. На сградата е предоставен статут на единична архитектурно-строителна недвижима културна ценност от Ново време с категория „ансамбловое значение“, определен е териториален обхват на културната ценност в границите на поземлени имот (ПИ) с идентификатор 68134.407.237, като от собственика на имота се изисква да изготви проект за преизграждане на сградата, включително гаражи и ограждащи зидове на базата на архитектурния проект и снимковия материал, съхранявани в Националния държавен архив (Н.) на Националния институт за недвижимо културно наследство (НИНКН).

Жалбоподателят „АРКО АСЕТС РИАЛТИ“ ЕООД, легитимиращ се като собственик на ПИ 68134.407.237 оспорва заповедта като нищожна, евентуално като незаконосъобразна. Сочи, че към момента на издаване на заповедта сградата не съществува, тъй като е премахната въз основа на влязъл в сила подробен устройствен план (ПУП) и одобрен проект за премахването ѝ. Твърди, че още през 1993г. е

променен статутът на сградата, като е отпаднала защитата ѝ на недвижима културна ценност. Както към момента на придобиването на имота и сградата в него, така и към момента на премахването ѝ, сградата не е представлявала културна ценност, нито се е ползвала с временна защита. Сочи, че ПУП е бил съгласуван с министъра на културата и е влязъл в сила след като законосъобразността му е била потвърдена със съдебно решение. Счита, че е недопустимо да си признава статут на културна ценност на сграда, която вече не съществува, още по-малко да бъде задължен собственикът на имота да я изгради отново в същия вид. Подробни съображения в този смисъл излага в писмени бележки. Претендира разноски.

Ответникът – заместник-министърът на културата, чрез пълномощника си юрисконсулт Й. Н., представя писмено становище, в което оспорва жалбата като недоказана. Твърди, че към момента на започване на административното производство сградата не е била премахната, а действията по премахването са предприети след като собственикът е бил уведомен за започналото производство. Счита, че като се позовава единствено на правото си на собственост, жалбоподателят излиза извън рамките на нормалната си защитна теза. Твърди, че закрилата на културното наследство надделява над частния интерес и „собствеността върху културната ценност върви с произтичащите от това задължения за собственика“. Като се позовава на Правото на Европейския съюз и практиката на Европейския съд по правата на човека (без да се сочат конкретни норми или съдебна практика), процесуалният представител на ответника извежда извод, че по никакъв начин не може да бъде накърнено правото на държавата да прилага такива закони, които счита за необходими, за да контролира използването на собствеността в съответствие с обществения интерес. Прави възражение за прекомерност на разноските на жалбоподателя. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема жалбата за процесуално допустима и основателна по същество.

Установени факти:

Всички относими към делото факти се установяват от приетите писмени доказателства, представени от жалбоподателя, и приетата административна преписка, включително Ф. №2 по чл.28 от Наредба №3 от 10 юли 2019г. за реда за идентифициране, деклариране, предоставяне на статут и за определяне на категорията на недвижимите културни ценности, за достъпа и подлежащите на вписване обстоятелства в националния публичен регистър на недвижимите културни ценности (по-нататък Наредба №3 от 10 юли 2019г.).

По отношение на вещните права и кадастралния статут на сградата

Сградата е построена през 1934г. и е била собственост на Р. К. Б. и Х. А. М. Б.. В последствие придобива статут на изключителна държавна собственост и е предоставена за ползване и стопанисване на Министерството на външните работи, като е включена в дълготрайните активи на Бюрото за обслужване на дипломатическия корпус (Б.). В периода от 1962г. до 1996г. сградата е отдадена под наем от Б. за Посолство на Република И..

През 2001г. сградата е апортирана като непарична вноска в капитала на дружеството «Агенция Дипломатически имоти в страната» ЕООД (АДИС), правопреемник на Б.. От 1998г. до 2012г. сградата се отдава под наем от АДИС за Посолство на Република Х..

През 2009г. жалбоподателят придобива 77,10% от правото на собственост върху

поземления имот и построената в него сграда въз основа на извършена замяна на собственост с наследниците на семейство Б., прехвърляйки им в замяна полумасивна жилищна сграда в с. К., област Р., и заплащайки уравниване на стойностите на заменяните имоти в размер на 90 000 евро (Нотариален акт за замяна на недвижими имоти от 17.11.2009г, вписан в Службата по вписванията под акт №89, том 37, дело 8028/2009, вх.рег.№15651/17.11.2009г.)

На 31.07.2014г. АДИС продава на жалбоподателя останалите 22,90% от правото на собственост върху поземления имот и построената в него сграда (Нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот, вписан в Службата по вписванията под акт №54, том ХСII, дело 29162/2014, вх.рег.№38111/31.07.2014г.)

Имотът и сградата са нанесени в кадастралната карта, одобрена със Заповед №РД-18045/09.07.2010г. , съответно с идентификатори 68134.407.237 и 68134.407.237.1. С последното изменение на кадастралната карта и кадастралните регистри от 01.10.2014г. като едноличен собственик е вписано дружеството жалбоподател.

По отношение на статута на сградата като културна ценност и градоустройствения статут на сградата

С писмо №1787 от 21.05.1976г. на Националния институт за паметниците на културата (НИПК) на Посолството на Република И., намиращо се на [улица] (сега [улица]) №32, е предоставен временен статут на закрила, като сградата е декларирана като единичен паметник на културата.

В Държавен вестник бр.40 от 1978, под №320 в списъка на единичните архитектурни паметници на културата е посочена „Жилищна сграда, сега Посолство на И., [улица], кв.557, пл.№9“.

Сградата попада в границите на групова недвижима културна ценност (ГНКЦ) «Жилищна зона «Докторски паметник» (Ж-1), гр.Г-23, съгласно декларационно писмо №4469 от 22.08.1986г. на НИПК. За ГНКЦ не е определен режим на запазване.

Със Заповед №Р-55 от 30.11.1993г. на директора на НИПК, публикувана в Държавен вестник бр.104 от 10.12.1993г., статутът на сградата на единичен архитектурен паметник на културата е „свален“ (№19 в списъка в заповедта). Остава статутът ѝ на обект, включен в ГНКЦ, но за груповите културни ценности не е определен режим на запазване (изрично посочено в мотивите на оспорения административен акт, във Ф. №2 и в други документи от административната преписка).

По регулационния и застроителния план, одобрен със Заповед №РД-50-09-317 от 09.10.1990г. (лист 586 от делото) имотът е бил урегулиран като УПИ VI- отреден за нуждите на Б., а сградата и гаражът са били предвидени за запазване - изчертани с плътна черна линия, съгласно Наредбата за обема и съдържанието на проучвателните и проектите работи по градоустройството (отм.) и съгласно сега действащата Наредба № 8 от 14 юни 2001 г. за обема и съдържанието на устройствените планове, графични елементи на ПУП П.5.1 и П.5.2 от Таблица 2 към Приложение №2.

След придобиване на пълната собственост върху имота жалбоподателят е иницирал производство по изменение на регулационния и застроителния план, като е изработил проект за ПУП и Работен устройствен проект (РУП). Видно от РУП, съществуващите сграда и гараж се премахват и се предвижда ново високо строителство на свободностояща сграда, разположена по уличните регулационни

линии с [улица]и [улица], състояща се от две тела с преход в етажността към вътрешните регулационни линии – съответно тялото към улиците е с височина до 18 м. и включва магазини, 5 жилищни етажа и тавански помещения (М+5+Т), а тялото към вътрешните регулационни линии е с височина до 10м. и включва магазини и два жилищни етажа (М+2). По всички регулационни линии е предвидено строителство на две нива подземни гаражи.

Проектът за изменение на плана за регулация и застрояване и РУП са представени за съгласуване от министъра на културата. Със Становище изх.№33-НН-1113 от 18.11.2015г. заместник-министър Б. П. е съгласувала проекта за изменение, като е посочила, че предвижданията в градоустройствената разработка не нарушават принципите за опазване на груповата недвижима културна ценност. Въз основа на това становище на проектните книжа е поставен печат на Министерството на културата със заверка за съгласуване от 18.11.2015г.

Със Заповед №РА50-104 от 01.02.2018г. на арх. З. З., главен архитект на Столична община, са одобрени внесените проект за изменение на регулационния план, като УПИ VI- «за Б.» се преотрежда в нов УПИ VI-237-«за жилищно строителство и подземни гаражи», проект за изменение на плана за застрояване и РУП.

Заповедта на главния архитект на СО за изменение на ПУП е обжалвана от собствениците в етажната собственост в съседните сгради пред Административен съд София-град, където е образувано адм.д.№2490/2018г. С Решение №2651 от 27.05.2020г. първоинстанционният съд е отменил заповедта за изменение на ПУП поради липса на хидрогеоложки проучвания за терена. В мотивите на съдебното решение съдът е извършил преценка за законосъобразност на изменението на плана по всички наведени от жалбоподателите твърдения, като е приел, че не е налице нарушение на ЗКН, както и че ПУП е в съответствие с Общия устройствен план (ПУП) на С..

Решението на АССГ е отменено от Върховния административен съд с Решение №15500 от 14.12.2020г. по адм.д. №9053/2020г., с мотив, че хидрогеоложките проучвания се извършват при приемане на ОУП, следователно при изменение на ПУП, което е в съответствие с ОУП, и тяхната липса не може да бъде основание за отмяна. Така Заповед №РА50-104 от 01.02.2018г. за изменение на ПУП е влязла в сила на 14.12.2020г.

С Удостоверение изх.№7000-2669 от 28.05.2021г. директорът на НИНКН е удостоверил, че сградата не притежава статут на единична недвижима културна ценност.

Жалбоподателят е изготвил Инвестиционен проект за разрушаване на сградата и План за безопасност и здраве, които са одобрени от главния инженер на район «О.» на Столичната община на 04.01.2022г.

Видно от Удостоверение изх.№РОБ-КД00-99-3 от 05.01.2023г., издадено от кмета на район «О.» - СО, към 17.02.2022г. сградата е премахната. С Удостоверение изх. №САГ24-ТП00-215-1 от 19.12.2024г., вр.и.д. директор на дирекция «Териториално планиране» към Направление «Архитектура и градоустройство» на СО потвърждава, че към 17.02.2022г. сградата не е имала постоянен градоустройствен статут съгласно действащия ПУП, одобрен със Заповед №РА50-104 от 01.02.2018г.

По отношение на производството по чл.58 от ЗКН пред директора на НИНКН за предварителна категоризация, класификация и временен режим за опазване

На 30.03.2018г. гражданинът О. Г. В., живущ в съседна сграда, е подал до директора на НИКН искане с вх.№9400-3804/30.03.2018г. за деклариране на процесната сграда като обект на недвижимо културно наследство.

Във връзка с искането директорът на НИКН арх. Д. Д. е образувала производство по реда на чл.58, ал.4 и чл.61, ал.4 от ЗКН за изготвяне на заключителна оценка. На 10.07.2019г. е изготвено уведомление по реда на чл.26, ал.1 от АПК за образуването административно производство до жалбоподателя, за което няма данни за връчването му. В писмените си бележки по делото жалбоподателят потвърждава, че е бил уведомен за започналото производство по чл.58 от ЗКН.

По делото няма данни жалбоподателят да е препятствал по някакъв начин производството по чл.58 от ЗКН, няма наведени и такива твърдения. От снимковия материал в представения Ф. №2 се установява, че на 20.07.2021г. е извършен пълен оглед на сградата. Видно от представеното писмо с изх.№9400-3804 от 05.11.2021г. от директора на НИКН до жалбоподателя е било необходимо да се извърши втори оглед на сградата – видно от снимките във Ф. №2 този оглед е извършен на 17.11.2021г.

Към момента на разрушаване на сградата директорът на НИКН не е изготвил предварителната оценка по чл. 57, ал. 3 и 4 от ЗКН и не е направил предложение до министъра на културата за предварителна категоризация, класификация и временни режими за опазване на сградата.

Във връзка със забавеното разглеждане на производството по реда на чл.58 от ЗКН е образувана прокурорска преписка (пр.пр.) 7834/2022. В писмо изх.№9400-3804/17.03.2022г., приложено по прокурорската преписка в отговор на питане от наблюдаващия прокурор, директорът на НИКН арх. П. П. потвърждава, че производството не е приключило поради ограничения експертен състав на института.

По делото не е спорно обстоятелството, и това се потвърждава и от посочените писмени доказателства, че към датата на разрушаването ѝ сградата не се ползвала с временна закрила по чл.58, ал.1 и чл.59, ал.4 от ЗКН.

Заключителната оценка по чл.61, ал.4 от ЗКН , ведно с Ф. №2 по чл.28 от Наредба №3 от 10 юли 2019г., са изготвени едва на 29.11.2022г., една година след повторния оглед.

По отношение на административното производство пред министъра на културата по издаване на оспорената заповед

Административното производство пред ответника по предоставяне на статут на сградата е започнало на 30.11.2022г. с внасянето на предложение от директора на НИКН до Специализирания експертен съвет за опазване на недвижимите културни ценности (СЕСОНКЦ) към министъра на културата за предоставяне на статут и режим на опазване на сградата, с класификация за единична архитектурно-строителна културна ценност от Ново време, с категория местно значение, въз основа на заключителната оценка.

Предложението е разгледано на заседание на СЕСОНКЦ, проведено на 19 и 20.12.2022г., като е взето решение да се предложи на министъра на културата да издаде заповед за предоставяне на статут и режим на опазване на сградата с класификация за единична архитектурно-строителна културна ценност от Ново време, с категория ансамблов значение.

Окончателните текстови и графични материали за издаване на акт за предоставяне на статут на единична културна недвижима ценност (ЕКНЦ) са внесени

от директора на НИНКН в Министерството на културата на 11.07.2023г.

Предложението на СЕСОНКЦ е разгледано от арх. Ч. Г., заместник-министър на културата, упълномощен със Заповед №РД-09-940 от 06.11.2023г. на министъра на културата.

На 12.04.2024г. е издадена оспорената заповед.

Правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК във връзка с чл.65, 6, ал.3 от ЗКН. Жалбоподателят установи право на собственост върху имота, в който е била изградена сградата, предмет на оспорената заповед. За него административният акт поражда задължение да изгради отново сградата в първоначалния ѝ вид съобразно запазените в НИНКН проекти, поради което е налице правен интерес от оспорването.

По тези съображения съдът приема жалбата за процесуално допустима.

След приключване на съдебното заседание по делото постъпи молба от ответника за конституиране на от О. Г. В. като заинтересована страна предвид подаденото искане от последния за деклариране на сградата като недвижима културна ценност. Искането е неоснователно. Разпоредбата на чл.58, ал.4 от ЗКН дава възможност на всяко физическо или юридическо лице може да прави предложение до министъра на културата за деклариране на обекти като недвижими културни ценности, като предложението се подава чрез НИНКН или чрез съответния регионален инспекторат по опазване на културното наследство. Производството по предложението приключва с издаване на заповед за временен режим на опазване или отказ по чл.58, ал.1 от ЗКН, които подлежат на самостоятелно съобщаване по реда на чл.59, ал.2 от ЗКН. Целта на закона е да се осигури бърз институционален отговор и да предостави временна защита на декларирания обект докато той бъде установен като недвижима културна ценност с окончателен акт. След като органът е сезиран с искане от трето лице и е образувал производството по чл.58 от ЗКН, то протича само между административния орган и собственика на недвижимия имот, за когото възникват задълженията по акта. Съобщаването на административния акт на О. Г. В. е в изпълнение на изискването за прозрачност на работата на администрацията, но не обосновава самостоятелен правен интерес на лицето да участва в съдебното производство, тъй като административният акт не поражда за него преки и непосредствени благоприятни последици. По тези съображения искането на ответника О. В. да бъде конституиран като заинтересовано лице се отхвърля.

По основателността на жалбата

В изпълнение на правомощията си по чл.168 от АПК съдът извършва проверка за законосъобразност на административния акт по всички основания по чл.146 от АПК, като не е ограничен от изложените от страните аргументи.

Нищожен е този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му, не поражда правните последици, към които е насочен и, за да не създава правна привидност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. В този смисъл е Тълкувателно решение № 3/16.04.2013г. по т.д. № 1/2012г. на ВАС на РБ. Съобразно това, всяко едно от основанията за отмяна на административния акт по чл.146 може да бъде порок, обуславящ неговата нищожност, което налага всяко основание да бъде разгледано в този контекст.

1. Оспорената заповед е издадена от компетентния административен орган по чл.14, ал.4, т.2 и чл.65, ал.1, т.3 от ЗКН в рамките на делегираните му правомощия.

2. Заповедта е издадена в писмена форма. Спазени са изискванията за излагане на фактическите основания на акта, които могат да се съдържат и в представената административна преписка. Като правно основание обаче са посочени единствено разпоредбите на чл.14, ал.4, т.2 и чл.65, ал.1, т.3 от ЗКН, които установяват материалната компетентност на органа. Липсва посочено правно основание, на което жалбоподателят е задължен да изгради отново премахнатата сграда в първоначалния ѝ вид. Въпреки че мотивите на административния акт не могат да бъдат допълвани след неговото издаване, следва да се отбележи, че ответникът дори и в защитата си не посочва нито едно правно основание за даденото задължително предписание, а голословно твърди, че държавата има „право да прилага такива закони, които счита за необходими, за да контролира използването на собствеността в съответствие с обществения интерес“. Твърдяното недобросъвестно поведение на жалбоподателя не е подведено под нито една правна норма. Като не е посочил „кои закони счита за необходими“, ответникът препятства съда да извърши контрол за законосъобразност. Това е изключително тежко нарушение на изискванията за форма и съдържание на административния акт, защото предполага превратно и безконтролно упражняване на административната власт и допускане на административен произвол.

3. При издаването на оспорената заповед е допуснато съществено нарушение на административно-производствените правила.

Производството по деклариране на културната ценност по реда на чл.58 от ЗКН предшества производството по предоставяне на статута. Издаването на заповед по чл.58, ал.1 от ЗКН за временен режим на опазване не е задължителна предпоставка за предоставяне на статут на културна ценност и директорът на НИНКН може да премине направо към изготвяне на заключителната оценка по чл.61 от ЗКН без да изготвя предварителна оценка и да прави предварителна класификация. В случаите обаче, когато обектът е в риск, директорът на НИНКН трябва да се ръководи от принципа за съразмерност, прогласен в чл.6, ал.4 от АПК, който го задължава при две или повече законосъобразни възможности да избере тази, която е осъществима най-икономично и е най-благоприятна за държавата и обществото. Директорът на НИНКН е бил длъжен според обстоятелствата да е запознат с устройствения статут на сградата и предвижданото ново строителство, при което е можел да предложи на министъра на културата да издаде заповед по чл.58, ал.1 от ЗКН за временен режим на опазване. Тогава, на основание чл.59, ал.4 от ЗКН сградата щеше да се ползва със статут на недвижима културна ценност до установяването ѝ като такава с оспорената заповед. Като не е направил това, директорът на НИНКН на практика е допуснал разрушаването на процесната сграда. При това положение, получавайки заключителна оценка със становище за предоставяне на статут на вече несъществуваща сграда, ответникът е трябвало да прекрати административното производство поради липса на обект на защита.

4. Заповедта е в противоречие с материалния закон.

На първо място, трябва да се подчертае, че към момента на премахването сградата не е със статут на недвижима културна ценност, нито се ползва с временна закрила по чл.58, ал.4 от ЗКН.

На второ място, трябва да се подчертае, че премахването на сградата е

извършено в съответствие с градоустройствения статут на сградата по Закона за устройството на територията (ЗУТ) и въз основа на одобрени строителни книжа. Нито ЗУТ, нито ЗКН съдържат разпоредба, която да налага спиране на влезлите в сила устройствени планове – при това съгласувани с министъра на културата - при последващо производство за предоставяне на статут на недвижима културна ценност на обект, попадащ в обхвата на плана. Прилагането на действащ ПУП се спира само на основание чл.135, ал.6 от ЗУТ, когато със заповед на компетентния орган по ЗУТ е допуснато изработване на план за изменение. В този смисъл започналото производство по предоставяне на статут на сградата на недвижима културна ценност е неотнормено към прилагането на действащия ПУП. Връзката между производствата по ЗУТ и по ЗКН и координацията между различните компетентни органи с оглед на предварителната защита на обекти в процес на установяването им като културни ценности трябва да бъде уредена на законодателно ниво. Липсата на такава законодателна уредба не може да бъде преодоляна с изисквания към собствениците да се въздържат от упражняване на правата си, които черпят от действащия ПУП. Постановянето на такова изискване освен че няма законова опора, но е и в противоречие с основния принцип за защита на частната собственост (чл.17 от Конституцията на Република България) и с основните принципи на законност и съразмерност в административния процес (чл.4 и чл.6 от АПК), както и създава предпоставки за корупционни практики.

Както вече се каза по-горе, липсва материалноправно основание за издаване на заповедта. В ЗКН не е уредена хипотеза за предоставяне на статут на недвижима културна ценност на несъществуваща сграда. Само това е достатъчно основание за прогласяване на оспорената заповед за нищожна поради липса на предмет.

Липсва правна норма, която да задължава собственикът, който е премахнал сградата въз основа на одобрен инвестиционен проект и влязъл в сила ПУП, да я изгради отново при последващо признаване на статут на недвижима културна ценност. С разпоредбата на чл.77, ал.2 от ЗКН законодателят вмения задължение на собственик, който е унищожил културна ценност, да я възстанови в същия вид - с оригиналните обемно-пространствени параметри и архитектурни и художествени характеристики в определен от министъра на културата срок. Това задължение възниква обаче само при неизпълнение на задълженията по ал.1, т.1 и т.2 от същия член – когато собственикът не полага необходимите грижи за опазване, съхранение и поддържане на културната ценност в добро състояние или не уведомява своевременно за извършени увреждания и нарушения по отношение на културната ценност. Тъй като през целия период от момента на придобиването на собствеността върху сградата до момента на разрушаването ѝ, тя не е имала статут на недвижима културна ценност, за жалбоподателя в нито един момент не са възникнали задълженията по Раздел четвърти от Глава пета на ЗКН, включително и задълженията по чл.77, ал.1, *ergo* императивната разпоредба на чл.71, ал.2 е неприложима.

5. Заповедта само привидно е издадена в съответствие с целта на закона да опазва и закриля културното наследство на Република България (чл.1 от ЗКН). Напротив, установените факти по делото сочат, че в продължение на десетилетия липсва целенасочена и координирана държавна политика за закрила на културното наследство на България, както и законодателството не предоставя достатъчно гаранции за това. Законодателните пропуски обаче и слабостите в работата на

държавната и общинската администрация не могат да бъдат преодолені чрез издаване на незаконсъобразен индивидуален административен акт и не това е пътят за постигане целта на закона.

Посочените несъответствия на оспорената заповед с изискванията за законосъобразност по чл.146, т.2, т.3, т.4 и т.5 от АПК са изключително тежки и я опорочават до степен на нищожност.

По изложените съображения оспорената заповед се прогласява за нищожна.

По разноските

При този изход на спора разноските се поставят в тежест на ответника на основание чл.143, ал.1 от АПК и са платими от бюджета на Министерството на културата.

Жалбоподателят претендира разноски в размер на 24 050 лева, от които: 50 лева държавна такса и 24 000 адвокатско възнаграждение, заплатено по банков път съгласни представения Договор за предоставяне на правни услуги от 10.06.2024г.

Съдът, като взе предвид обстоятелството, че по делото са проведени две съдебни заседания, не са събирани гласни доказателства и на са възлагани и изслушвани съдебни експертизи, и като отчита фактическата и правната сложност на делото, намира възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение за основателно. Стойността на имота и инвестиционните намерения на жалбоподателя нямат връзка с правната сложност на делото, поради което не могат да се вземат предвид при определяне на справедливото адвокатско възнаграждение.

Използвайки като отправна точка разпоредбата на чл.8, ал.3 от Наредбата за възнагражденията за адвокатската работа, съдът счита, че възнаграждение в размер на 2000 лева е разумно и справедливо.

Мотивиран така и на основание чл.172 ал.2 от АПК, Административен съд София-град, 38-ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ искането на заместник-министъра на културата за конституиране на О. Г. В. като заинтересована страна по делото.

ОБЯВЯВА НИЩОЖНОСТ на Заповед №РД9Р-13 от 12.04.2024г., издадена от заместник-министъра на културата.

ОСЪЖДА Министерството на културата да заплати на „АРКО АСЕТС РИАЛТИ“ ЕООД сумата 2050 (две хиляди и петдесет) лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба, подадена чрез Административен съд София-град в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: